

Autor: Radim Lhoták

Ženská emancipace se podle zákonů přírody obrací proti ženám samotným. Kdo se vzepře přírodě a přirozenosti, sklídí jen vlastní škodu a jeho život nemá smysluplné pokračování. Z emancipované ženy čiší na sto honů, jak není ochotna nic obětovat pro rodinu. To ovšem jen v případě, je-li zamýšlenou nebo faktickou součástí rodiny *muž* osmělený aspirovat na hlavu rodiny.

Vše se změní v okamžiku, když žena zůstane se svými dětmi sama. Tehdy je plná odhodlání obětovat pro své děti cokoli, vlastní svědomí, svobodu, štěstí i pohodlí, jen aby si získala jejich lásku a neodlučitelnou závislost. To jí pomáhá překonat pocit vlastní zbytečnosti a prázdnoty v samotě bez rodinného zakotvení. Často si děti k sobě nestoudným způsobem připoutává ještě ve stavu manželském jen proto, aby vyřadila ze hry otce, s nímž vlastně už dopředu nepočítá.

Představa, že by měl muž těžit z péče ženy o zázemí domova a ona by měla něco obětovat také pro jeho blaho, dohání k zuřivosti každou ženu uvězněnou v zaslepené potřebě emancipované suverenity po té, co ztroskotal její sen o bezpodmínečně milované a svým empatickým druhem všestranně podporované ženě. Proto na něho doráží, vyčítá mu každou minutu vlastní práce v jeho prospěch, nutí ho na všem se podílet a nikdy není dost spokojena s tím, co pro ni vykoná. Tato žárlivá a ničím nevymezená bitva o rovné postavení ženy v rodině má jediný cíl: Získat ženě výlučnou moc nad dětmi i vlastnictvím domu. Toho může popravdě dosáhnout teprve tehdy, až muže z domu docela vypudí.

Přelud ženské nezávislosti

Příčinou všeho zla v moderní rodině je chybné chápání pocitu nezávislosti ze strany emancipované ženy. Zdrojem tohoto nepochopení je mýtus, že žena je dnes schopná se sama uživit, kdežto v minulosti byla nucena se podvolit muži jen proto, že ji zajišťoval hmotnou existenci. Omyl, schopnost nezávislé existence ženy v minulosti nebyla v poměru k mužům o nic menší, než dnes. Přitom tam, kde v otázce obživy nutně potřebovala pomoc muže, šlo o existenční závislost vzájemnou, danou nízkým společenským postavením rodiny. Stejně tak muž potřeboval její ruku, bez níž by se těžko dokázal obejít.

Nezávislá a samostatná existence ženy bez muže byla v minulosti vnímána spíše jako prohřešek proti jejímu přirozenému poslání matky: počestné dárkyně života a laskavého tepla rodinného krbu. Její tradiční role v rodině měla zdůvodnění morální a přirozeně lidské, nikoliv existenční. Nezávislé ženy, a tím nemám na mysli staré panny, měly pověst poběhlic, v lepším případě vznešených kurtizán. Nezávislá žena nikdy nemohla být opravdu šťastná a smysl jejího života byl jen zřídka naplněn. Společnost ji proto vychovávala k rodinnému údělu pro dobro její i pro dobro celého rodu.

Muž znamenal vždy pro rodinu nositele řádu a duchovní jednoty. Otec rodiny vytvářel obraz i význam rodiny, jak se jevila navenek. Proto apel společnosti na vytvoření řádné a celku prospěšné rodiny směřoval vždy k hlavě rodiny, k otci, který za ni nesl plnou odpovědnost. V páru muže a ženy je přirozeně vůdčí osobností muž, protože je k ní připraven jak genetickými dispozicemi tak generacemi osvojenou sociální rolí. Je přitom nade vší pochybnost, že odpovědnost, má-li mít smysl, musí být nedělitelná.

Jsou dnešní muži bezradní?

Stalo se hloupým zlovykem podporovaným feministickou propagandou tvrdit, že muži si v nové době nevědí sami se sebou rady, protože se nedokáží smířit s podmínkami rovnoprávnosti a přizpůsobit se nově nabytému sebevědomí žen jako suverénních konstruktérek vlastního života. Bez ohledu na naprosto iluzorní hodnotu onoho chtěného „nárůstu ženského sebevědomí“ (v ženě zraje a sílí nezávislé sebevědomí do té doby, než narazí na Hulváta) má tento hluboký klam feministického tlaku na ženskou emancipaci nebezpečnější důsledky, než se může obecně jevit na pozadí rozvratu současné rodiny. Odvolává totiž muže od jeho otcovské odpovědnosti jako sám v sobě rozvrácený element neschopný plnohodnotného života v nových společenských podmínkách a dělá z něho paradoxně povinného a otrocky bezprávného živitele.

Popřením tradiční role otce po té, co byla znevážena a potlačena i role dobré ženy a matky v rodině, se z mužů stávají zcela zbytečné relikty lidského počtí. Jde o situaci, jíž se nelze přizpůsobit. Ba co víc, nelze se s ní ani smířit bez toho, aby proti ní postižený muž začal bojovat, nebo se od takového postavení předem distancoval. Jakýkoliv kompromis totiž nutně vede k zlým rozepřím a násilí, které končí vzájemnou nenávisť mezi manžely s tragickými důsledky. Vnějšími faktory vynucený distanc ovšem muž těžko může projevit otevřeně, pokud nechce navždy zůstat závislý na autoerotice či placených erotických službách. Výsledkem je jeho nečitelnost, nikoliv bezradnost.

Ženy by si měly co nejdříve uvědomit, že otázka jejich kariéry a společenského uplatnění v zaměstnání nemá nic společného s jejich rodinným posláním. Jejich význam na pracovišti stojí mimo veškerou souvislost s významem, jaký mají jako manželky a matky v rodině. Pro smysl života a naplnění ženy v rodině je zcela lhostejné, zda je úspěšnou lékařkou, manažerkou, zdanou zahradnicí či ošetřovatelkou prasat. Je lhostejné, zda pracuje mimo rodinu za účelem společného výdělků, či pečuje o domácí hospodářství. Její role v rodině se tím nikterak nemění.

Štěstí řádné ženy

Pouze pokud bude žena řádnou manželkou a matkou, pokud se stane oním vpravdě klidným ženským elementem vytvářejícím rodinnou pohodu a prokazujícím úctu otci jako hlavě rodiny, teprve tehdy bude mít šanci být svým mužem skutečně a věrně milována, teprve tehdy bude moci rozvinout svůj mateřský pud ke svým dětem za plné podpory muže, z něhož se stane první učitel všestranné zdatnosti a lidských ctností, jak se sluší na řádného otce a poctivého manžela.

Na druhou stranu teprve ze své ryze ženské pozice „dole“ dokáže žena přijmout vedle sebe pravého muže, po jakém niterně touží a jakého si svým emancipovaným odporem nedokáže k sobě připoutat ani tak úzce, aby se mu ve svých citech mohla láskyplně a s důvěrou oddat. Ženy, začněte o sobě přemýšlet! Ne podle toho, co je vtlačováno vnější propagandou do vaší hlavy rozjařené individuálním prospěchem a fyzickými požitky, ale podle toho, co vám velí vaše srdce, cit a vnitřní hlas přírody. Není podstatné, kolik toho za vás doma muž udělá, ale kolik prostoru mu dáte k tomu, aby si byl vědom své moci, lásky a odpovědnosti.